

1

Lucy

Lucy Clarková sa prešmykla cez otáčavé sklenené dvere a rozbehla sa k recepcii, pričom si v behu vyzliekala kabát a skladala šál. Meškala na najdôležitejšie stretnutie svojho života.

„Tu si! Už som ti volala. Daj, vezmem to...“ Recepčná Rhea vyskočila zo stoličky a zobrala jej kabát. „Fíha! Si jediná osoba, čo poznám, ktorá dokáže vyzerat' dobre vo vianočnom svetri. Kde si ho zobrala?“

„Plietla ho moja stará mama. Hovorila, že práca s trblietavou priadzou je nočná mora. Cítim sa trochu čudne, že ho mám na sebe práve dnes, ale Arnie trval na tom, aby sme vyzerali slávnostne vianočne, tak som si ho obliekla. Už začali?“ Dúfala, že to stihne, ale všetky pracovné stoly už boli prázdne.

„Áno, utekaj dnu.“

Lucy sa prezula z bežeckých topánok do semišových čižiem, poskakujúc najprv na jednej a potom na druhej nohe. Prsty mala

také studené, až jej ich skrúcalo. „Prepáč. Zabudla som si rukavice.“ Podala tašku Rhei, ktorá ju uložila pod stôl.

„Čo sa stalo? Nejazdí metro?“

„Výpadok z technických príčin. Musela som ísť pešo.“

„Pešo? Prečo si si nevzala taxík?“

„Pretože všetci ostatní zjavne dostali rovnaký nápad, takže sa nedal zohnať.“ Položila šál na Rhein stôl. „Aká tam panuje nálada?“

„Žalostne málo sviatočná, keďže všetci čakáme, že prídeme o prácu. Dokonca ani vianočné svetre nevyvolávajú úsmev, a to sú niektoré naozaj hrozné. Ellis z účtovníctva má na sebe niečo, čo vyzerá ako pletený vianočný stromček, a svrbí ho to. Dala som mu antihistaminikum.“

„Neprídeme o prácu.“

„To nikdy nevieš,“ spochybnila jej presvedčenie Rhea. „Za posledný mesiac sme stratili dvoch veľkých zákazníkov. Nie síce našou vinou, ale konečný výsledok je rovnaký.“

„Tak ich musíme nahradiť.“

„Obdivujem tvoj optimizmus, ale nechcem si robiť nádeje a potom na nich stroskotať. Mám veľmi rada svoju prácu. V každej spoločnosti sa hovorí ‚sme jedna rodina‘ a zvyčajne sú to prázdne slová, ale tu sa naozaj cítim ako v rodine. No ty sa nemusíš obávať. V tom, čo robíš, si skvelá. Lahko si nájdeš inú prácu.“

Lucy nechcela inú prácu. Chcela túto prácu.

Pomyslela si na šťastné chvíle, ktoré všetci prežívali vo firme. Na smiech. Na neskorú nočnú pizzu, keď pripravovali prezentáciu projektu. Na piatkové posedenia, keď mali čo oslavovať. Na kolegiálnu a priateľskú. Vedela, že nikdy nezabudne na podporu, ktorú jej kolegovia poskytli počas nepochybne najhorších rokov jej života.

A potom tu bol samotný Arnie. Vďaka mu za všetko. Vrátil jej sebadôveru, ktorú z nej vysali v prvom zamestnaní, a bol

jej oporou v najhorších chvíľach. Pracovala preňho šesť rokov a každý deň sa od neho stále učila niečo nové. Mala pocit, že to tak bude vždy, lebo jeho firma bola síce malá, ale čulá a každý bol povzbudzovaný, aby do nej prispel tým najlepším zo seba, bez ohľadu na to, na akej bol úrovni. To by sa jej nestalo, keby prešla do ktorejkoľvek veľkej spoločnosti.

„Vyzerám dobre?“

Rhea natiahla ruku a odhrnula jej prameň vlasov z očí. „Vyzeráš pokojnejšie ako my ostatní. Všetci sme v stave paniky. Maya si práve kúpila prvý byt. A Tedova manželka už čoskoro porodí ich prvé dieťa.“

„Prestaň. Ak mi budeš stále pripomínať, čo všetko je v hre, veľmi rýchlo o ten pokoj prídem.“ Lucy si pritisla dlane na rozhorúčené líca. „Posledný kilometer som už musela bežať. Povedz mi úprimne, nepripomína ti moja tvár paradajku?“

„Má zrelý odtieň.“

„Zelený ako jedlička alebo červený ako Santov kabát?“

„Choď už radšej dnu...“ Rhea ju postrčila a Lucy sa rozbehla k zasadačke.

Všetci už sedeli okolo veľkého stola, len Arnie stál za vrchostolom a mal na sebe ten istý červený sveter, ktorý nosil vždy, keď chcel pôsobiť sviatočne.

Arnie, ktorý tú spoločnosť založil pred vyše tridsiatimi rokmi.

Arnie, ktorý odišiel na Štedrý deň od svojej rodiny, aby bol pri nej v nemocnici, keď jej pred dvoma rokmi zomrela stará mama.

Lucy potisla dvere a tridsať hláv sa otočilo smerom k nej.

„Prepáčte, že idem neskoro.“

„Nič sa nestalo. Ešte sme len začali.“ Arnieho úsmev bol srdečný, ale pod očami sa mu vynímali tmavé kruhy. Situácia bola ťažká pre všetkých, no najmä pre neho. Nečakaný úder do ich

rozpočtu znamenal, že musí urobiť ťažké rozhodnutia. Myšlienka na to mu očividne spôsobovala bezsenné noci.

Lucy ho videla pracovať do polnoci za stolom a pozeráť sa na čísla, akoby ich mohol zmeniť iba silou vôle. Nie div, že bol unavený.

Sadla si na prázdne miesto a snažila sa ignorovať príšernú úzkosť, ktorá ju v tej chvíli pochytila.

„Je to vianočná kampaň.“ Arnie sa vrátil k téme, o ktorej diskutovali, kým ich vyrušila. „Predstavte si jagavé svetlá, vianočné stromčeky, sneh. Chcem fotografie kozubov s plápolajúcimi polenami, luxusne prestreté stoly, sviečky, hrnčeky horúcej čokolády posypané *marshmallows*. A farebné svetielka. Všade farebné svetielka. Výsledné fotky musia byť také slávnostné a príťažlivé, že ľudia, ktorí vyhlasujú, že Vianoce neznášajú, si ich razom obľúbia a najmä nadobudnú pocit, že ich Vianoce nebudú úplné, ak sebe a všetkým, ktorých poznajú, nekúpia...“ Arnie sa zarazil. „Akože sa ten výrobok volá?“

Lucin pohľad sklúzol na škatuľu na stole. „*Fingersnug*, Arnie.“

„*Fingersnug*. Správne.“ Arnie si prehrabol rukou vlasy, až mu odstávali na všetky strany. Bol to jeden z jeho mnohých roztočilých zvykov. „Človek, ktorý im poradil názov produktu, by mal prehodnotiť svoju prácu, ale to nie je náš problém. Naším problémom je, ako z neho urobiť produkt, bez ktorého sa nezaobídu žiadne Vianoce, a to napriek jeho názvu a navzdory nedostatku času na vytvorenie nejakej poriadnej kampane. A to sa chystáme urobiť pomocou sociálnych sietí. Okamžite a úderne. Ukážeme ľuďom, ako vyzeráť v teple a pohodlí. Vyskúšal niekto tú prekliatu vec? Lucy, keďže si prišla ako posledná, určite si si ako vždy zabudla vziať rukavice. Mohla by si si teda jeden z tých produktov vyskúšať a opísať nám svoje pocity?“

Lucy poslušne zasunula ruku do *Fingersnugu* a stlačila gombík.

Všetci ju s očakávaním sledovali.

Arnie netrpezlivo zdvihol ruky. „Tak ako? Cítiš to teplo? Zmenilo ti to život?“

Lucy sa cítila deprimovaná a trochu zle, ale ani jeden z tých pocitov nemal nič spoločné s *Fingersnugom*. „Zdá sa, že chvíľu trvá, kým sa to zahreje, Arnie.“

Ted zašomral: „Veď je to vlastne len rukavica.“

„Možno...“ Arnie položil ruky na stôl a naklonil sa dopredu. „No bežecké topánky sú tiež len bežecké topánky, kým neprevedčíme verejnosť, že práve tento pár im zmení život. Existuje iba málo originálnych výrobkov, sú len originálne kampane.“

Bola to poznámka typická pre neúnavného optimistu Arnieho.

Lucy cítila, ako jej rastie hrča v hrdle. Hoci Arnie mal na starosti toľko vecí, klient bol u neho stále na prvom mieste. Dokonca aj taký malý klient ako tento.

„Zahrieva sa,“ oznámila. „Hádzam mi to vylieči aj omrzliny.“

Arnie vybral ďalšiu rukavicu zo škatule. „Bol by to perfektný darček do vianočnej pančuchy. Už ho vidím, ako zohrieva ruky miliónov ľudí počas mrazivých zimných nocí. Dodáva sa aj v menších veľkostiach? Môžu ho používať deti? Je to bezpečné? Nechceme, aby sa nejakému dieťaťu niečo stalo.“

„Deti ho môžu používať a dodáva sa v rôznych veľkostiach.“

Lucy cítila, ako sa jej prsty postupne zohrievajú. „Tuším mám prvýkrát v živote teplé ruky. Asi sa to stane mojím obľúbeným pomocníkom v boji s chladom.“

„Potrebujeme fotografie, ktoré sa budú páčiť deťom, presnejšie ich rodičom. Zobrazíť činnosti, ktoré rodičia robia s deťmi na Vianoce. Korčuľovanie na ľade, soby... Klient konkrétne spomenul soby,“ zamrmlal a poobzeral sa okolo seba, aby sa inšpiroval. „Čo vlastne robia rodičia s deťmi? Nemám ani potuchy. Kde sa vôbec dá nájsť sob, samozrejme, okrem prednej strany Alisoninho svetra? A čo spraviť, keď nejakého nájdeme? Azda by na ňom niekto mohol jazdiť. Áno! Ten nápad sa mi páči.“ Jeden

z dôvodov, prečo bol Arnie legendou vo svete kreatívnych agentúr, tkvel v tom, že svojej fantázii nekládol žiadne medze. Niekedy ten prístup viedol k veľkolepému úspechu, ale inokedy...

Všetci prítomní si mlčky vymenili pohľady. Niekoľkí sa nervózne zahniezdili na stoličkách a kradmo sa pozreli na Lucy.

Lucy hľadela priamo na Arnioho. „Myslím si, že použiť soby je inšpiratívny nápad. Dáva nám potenciál na kreatívne zábery. Napríklad dieťaťa, ktoré stojí vedľa soba a v náručí drží hromadu pekne zabalených balíčkov. Pritom treba zachytiť úžas v jeho tvári, zálahu snehu, teplé prsty...“ Lucy sa dala unášať myšlienkami. „Inšpiratívne vianočné fotografie. Niečo v tom štýle.“

„Nemal by na tom sobovi niekto jazdiť?“

Nezaváhala, keď ten nápad odmietla: „Nie, Arnie, nemyslím si.“

„Prečo nie? Santa to robí.“

„Santa je zvláštny prípad. A väčšinou sedí na saniach.“ *Vážne sa o tom rozprávali?* zapochybovala.

Nastala chvíľa nepríjemného ticha, no potom sa Arnie zasmial a napätie v miestnosti povolilo.

„Správne. No buď kreatívna...“ Arnie mávol rukou. „Použi čokoľvek, čo podľa teba dodá tým fotkám extra slávnostný nádych, Lucy. Nebudem ti hovoriť, aby si na mňa urobila dojem, pretože ty ho urobíš vždy.“

„Chceš, aby som si zobrala tú zákazku?“ Lucy sa poobzerala po miestnosti. Na stretnutí bolo ďalších dvadsaťdeväť ľudí. „Hádam by mal niekto iný.“

„Nie. Chcem, aby si sa toho ujala ty. Získať vplyvných ľudí na svoju stranu v takej neskorej fáze bude takmer nemožné a ty dokážeš aj nemožné.“ Pošúchal si hruď a Lucy sa zmocnili nejasné obavy.

„Je ti dobre, Arnie?“

„Nie najlepšie. Včera som bol na večeri s jedným z našich konkurentov Martinom Cooperom, generálnym riaditeľom spoločnosti Fitzwilliam Cooper. Chválil sa, že má priveľa práce, čo mi stačilo na to, aby ma pochytili zažívacie ťažkosti. Alebo to možno spôsobilo príliš pikantné jahňacie, ktoré som si dal. Pikantné jedlá nemám rád.“ Prestal si trieť hruď a zamračil sa. „Vieš, že mal tú drzosť spýtať sa, či mu môžem dať tvoj zoznam kontaktov, Lucy? Povedal som mu, že by mu to nepomohlo, lebo práve tvoje vzťahy s tými kontaktmi dodávajú našej práci to správne kúzllo. Funguje to najmä vďaka tebe. Dokážeš ľudí presvedčiť, aby robili veci, ktoré nechcú a navyše na ne nemajú čas.“

Lucy sa rozhodla nespomenúť skutočnosť, že ju náborový pracovník z Fitzwilliam Cooper za posledný mesiac dvakrát oslovil, aby prešla do ich firmy. Považovala za rozumné zmeniť tému: „Nájsť soba uprostred Londýna by mohol byť problém...“

„Vo Fínsku a v Nórsku soby sú, ale na to nemáme čas ani rozpočet. Počkať!“ Arnie zdvihol ruku. „Škótsko! V Škótsku žijú soby. Nedávno som o tom čítal. Poprosím Rheu, aby ten článok vyhládala a poslala ti ho. Škótsko. Perfektné! Mám rád túto prácu. Máte ju radi aj vy?“

Všetci sa nervózne usmiali, lebo takmer bez výnimky mali tú prácu úprimne radi, ale nevedeli, ako dlho ju ešte budú môcť robiť.

Lucy sa sústredila na bezprostrednejší problém. Ako má do svojho rozvrhu vtesnať výlet do Škótska? „Do Vianoc zostávajú už len dva týždne, Arnie,“ upozornila ho.

„A vieš, čo vždy hovorím. Nič...“ Priložil si ruku k uchu a čakal.

„... tak človeka neskoncentruje ako uzávierka termínu,“ zborovo zahučali všetci jeho zamestnanci a on sa rozžiaril ako dirigent, ktorého orchester práve predviedol virtuózný výkon.